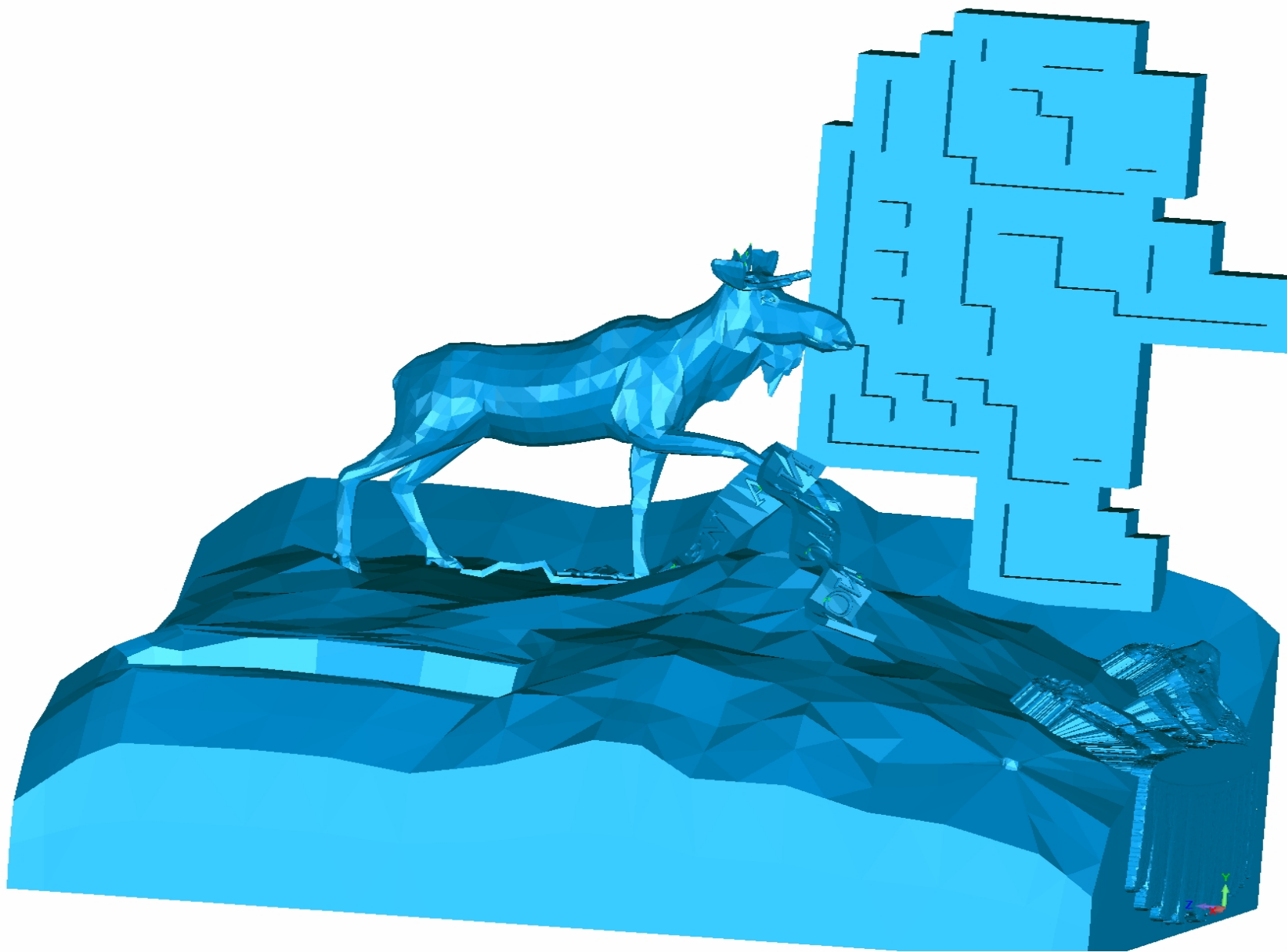

Click on the image to activate the 3D Model.

„Fotografiraš, da bi dobil fotografijo, in če imaš srečo, jo boš kasneje odkril za sliko,“ zapiše na platnice Atlasa Gerhard Richter. Nerazrešeni razcep v srcu historičnih avantgard je že tretjič na pohodu. Dvom o smislu podobe – „... fotografijo“ – in nesprejemanje nesmisla – „... če imaš srečo“ – tematizira arhiv v vlogi umetniškega medija. V atlasu so zbrani umetniški projekti, zasnovani v istem kontekstu – času, prostoru, ob osebnih srečevanjih – pa vendar ločeni, vsak prepuščen posameznemu avtorju, da ga „oživi“. Prav zdaj! (Kustosa: Narvika Bovcon, Aleš Vaupotič; black.fri.uni-lj.si.)

Subjekt je po definiciji suženj. Sub-jectum, etimološko gledano, pomeni »tisto, kar je vrženo pod« oziroma »tisti, ki je podvržen«, torej »podvržek«, hlapec, suženj.

In če smo mi sami, kolikor smo sub-jekti, vselej temu ali onemu podvrženi, kaj se (z)godi, ko smo sužnji nečesa tako »sublimnega« (ali »trivialnega, če hočete), kot je umetnost. Sužnji umetnosti. Umetniki smo prav to. V tem je nekaj neodpravljlivo paradoksalnega. Mar nas ne umetnost, ki nas zaposluje, angažira, okupira, obseda, kljub vsej svoj teži, občutku ujetosti, vendarle ne dela na neki način svobodne. V temelju iščoč subjekt umetnosti se nemara giblje med (neznosno) polarnostjo sužnosti in svobode. (Sužnji umetnosti, Dominik Mahnič)

Video je nastajal med raziskovanjem oznake “ženska” na YouTube. Podobe žensk v medijih na eni strani in zvok realnega na drugi zapuščata svet moških iluzij in vstopata v polje moške transgresije. Ženske v vojni so metafora za podobo ženske v medijski vojni in v realni vojni. (Ženske v vojni, Evelin Stermitz)

Le tri dele rakete je treba sestaviti, preden lahko Jetman zapusti ta planet. (JET PAC, Gorazd Krnc)

Projekt, izveden s programom VVVV, ponazarja situacijo, v kateri se posameznik kot član družbe in člen enovite celote umešča v novo situacijo, ki jo predpostavlja igra podaljškov tehnološkega napredka. Ob individualnem premiku iz ene situacije v drugo uporabnik projekta *Kaplja čez rob* začrta novo identiteto prek priložnosti napake oz. spremembe. (Kaplja čez rob, Tilen Žbona)

Zaradi nenehne fragmentirane dejavnosti na različnih področjih se uveljavlja osebno prepričanje, da ves čas nekaj zamujamo. Delo prikazuje, kako mame še nerojene dojenčke vključujejo v domnevno koristne socialne dejavnosti. S socializacijo embriov starši izpolnjujejo vrednoto nenehne aktivnosti in iščejo lastno samopotrditev o adekvatnem ukrepanju in sprejemanju izzivov. Na potomce projicirajo svoj občutek negotovosti in nelagodja, ki ga želijo preprečiti s prezgodnjim pripravljanjem otrok na zahteve vsakdanjega življenja. (Socializacija embrijev, Eva Lučka Kozak)

V grbu družine Alciato stoji los, v parkljih drži trak z napisom: „Ne odlašaj.“ Aleksander Veliki je, kot je dobro znano, takole odgovoril na vprašanje, kako je mogoče, da je toliko dosegel v tako kratkem času: „Ker nisem odlašal.“ Los pomeni prav to, saj je hkrati močan in hiter. (MHAEN ANABAAΛOMENOS, Narvika Bovcon, Aleš Vaupotič)

Poglobitev v podobo, v njeno dekompozicijo po koordinatah x, y, izzove pričakovanje celote. Vsebina celote je zanemarljiva, pričakovanje je tisto, ki poglablja. (Blue, Vanja Mervič)

„Vedno zunaj mesta“, „ob mestu“, kakor zahtevata kult in higiena – katakombe.

Kaj je „underground našega časa“, kaj je *katá kýmbes* oz. *katá kýmbas*, kaj je ta *cumba*, luknja, jama, ki sta naš spol ali nezavedno?

Vse, kar je tako „spodaj“, je „nevarno“, nikoli docela udomačljivo in prisvojeno. Star binom ljubezni in smrti je tu našel svojo najsodobnejšo unheimlich artikulacijo: skrito, željeno, živo – „britof“, žrelo, smrt.

Živi rob je mrtev: *kata*-metropola = nekropola.

Katakombe so danes – in vedno – grobnice živih. Umetnost bo vedno lahko samo katakombska, hieroglif v rovu družbe. Iz grobov prihaja smrt, iz lukenj življenje raste ... Kdo se gre danes *cumbo*? Kaj je *cumba*? Kje je v predorih arhetipskega „realno“? (CATACUMBAE, Dominik Mahnič)

